

INICI TERCERA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL TER-COLLSACABRA

Catedral de Vic – Altar de Sant Bernat Calbó – 23-10-2015

Divendres XXIX-I: Rm 7,18-25// Lc 12,54-59

La visita pastoral és un moment de gràcia, tant per al bisbe diocesà, que pot exercir el seu ministeri de pastor ben a prop d'aquells que el Senyor li ha encomanat, com també per a tots els qui, amb cor obert, acullen el Senyor que visita el seu poble, per mitjà del ministeri gran del bisbe, en la «gerra de terrissa» que és la seva persona. I, com a moment de gràcia que és, no podem fer res més que iniciar la santa visita pastoral amb la celebració de l'Eucaristia en aquesta capella de la nostra catedral on reposen les restes del bisbe sant de la nostra diòcesi, sant Bernat Calbó.

La tercera visita pastoral que faig com a bisbe d'aquesta diòcesi a l'arxiprestat del Ter-Collsacabra s'insereix plenament en el moment en què estem desenvolupant el Pla Diocesà de Pastoral, *L'alegria d'evangelitzar*, en concret, en el segon curs, en el qual tenim com a lema *Comparteix la teva fe*. I és això mateix el que el bisbe ha de fer en la visita pastoral: testimoniar la seva fe. El testimoniatge de fe que el Senyor demana al bisbe és el del servei humil a favor de tots, essent servidor de tots, en allò que li és propi. El bisbe és el testimoni de la fe dels apòstols. La seva tasca principal és anunciar la fe cristiana i vetllar a fi que aquesta fe es mantingui incòlume en tots els fidels. El bisbe ha de ser un home de fe; un home a qui la fe en Crist impregni tot el seu ésser, que no hi hagi cap racó del seu cor i de la seva vida que no siguin del tot del Senyor. Però, al mateix temps, el bisbe ha de viure en primera persona el que diem en aquest curs pastoral: compartir la fe amb tots els homes. Estimats germans, pregueu per mi, perquè sigui realment home de fe i missioner de Crist, enmig de vosaltres i particularment en les parròquies i comunitats de l'arxiprestat del Ter-Collsacabra en aquesta tercera visita pastoral.

El protagonista principal de tota missió eclesial és sempre l'Esperit Sant. Demanem, doncs, amb el cor ple de fe, que es vessi abundantment en el cor dels cristians de les parròquies i comunitats de l'arxiprestat que visitaré, perquè sorgeixi una nova florida de persones que, escoltant la veu del Senyor, es llancin a l'aventura missionera de compartir la seva fe amb els germans. Necessiten avui moltes persones que abandonin la por i la vergonya d'acostar-se als seus germans, en el tu a tu, per compartir la fe en el diàleg de la caritat. Ho hem dit moltes vegades, però ho hem de tornar a repetir: la missió és cosa de tots. I quan diem tots, volem dir tots, sense cap excepció. Com ens ensenya el sant pare Francesc, el deixeble de Crist és, al mateix temps que deixeble, missioner de Crist. No sé si som molts o pocs en cada comunitat, però si, els qui hi som, ens llancem a l'anunci evangelitzador de Crist, certament l'alegria renaixerà en molts cors i nosaltres experimentarem l'alegria d'evangelitzar.

Som també a menys de dos mesos de l'inici de l'Any Sant de la Misericòrdia, convocat pel papa Francesc, i bona part d'aquesta visita pastoral la viurem dins aquest any de gràcia. Convocant l'Any de la Misericòrdia, el Sant Pare ens indica un camí molt clar a fressar. El camí de l'Església és l'home, ens deia sant Joan Pau II. L'Església és enviada per Déu enmig de la humanitat perquè sigui instrument de misericòrdia. L'Església és la comunitat dels qui viuen de la misericòrdia de Déu. El nostre testimoniatge principal i quasi únic és el de donar a conèixer que som una comunitat de salvats per Crist del poder del pecat i de la mort. Els qui vivim de misericòrdia, de la nostra part, no podem fer res més que compartir aquesta misericòrdia que hem rebut

amb els nostres germans. Aquest és el camí missioner que vol el Senyor i que el Papa clarament ens indica. Hem d'anar a trobar-nos amb els germans per portar-los la bona nova de l'amor misericordiós de Déu que guareix i allibera.

En el cor de tota persona hi ha moltes ferides que solament Crist, el bon samarità, pot guarir. En la primera lectura hem escoltat un fragment de la carta de sant Pau als cristians de Roma, on Pau expressa la ferida que hi ha en el seu cor: *Jo voldria fer el bé, però només sóc capaç de fer el mal.* És la ferida que hi ha en tot cor per causa del pecat original. Arribar a descobrir aquesta veritat és un do de Déu, perquè és l'inici de la conversió. Saber que estic ferit i que necessito guarir-me, vet aquí la condició indispensable per a obrir-se a l'amor misericordiós de Déu. Sant Pau ho expressa d'aquesta manera: *Pobre de mi, que en sóc, de dissortat! Aquest cos em porta a la mort. Qui me'n podrà alliberar?* Escoltar el batec del nostre cor i el batec del cor del germà, és camí d'evangelització que ens ha de portar a l'anunci clar de Jesús, des del testimoniatge personal, com ens ha dit sant Pau: *Donem gràcies a Déu, per Jesucrist, el nostre Senyor: ell és qui ens allibera.*

Sí, germans, és Crist qui ens allibera. El missatge de la llibertat que Crist dona als homes és el missatge de sempre, des dels inicis de l'Església i fins a la fi dels segles. Solament Crist és la nostra llibertat. Aquesta ha estat l'experiència dels esclaus de l'època romana que es convertien a la fe cristiana, a aquell que estima sempre i dona la veritable llibertat; és l'experiència dels pobres de tots els temps i tots els llocs, que descobreixen la font de la vida plena en l'amor incondicional de Déu, en qui es pot confiar del tot. I és també el missatge que estan esperant tantes i tantes persones de totes edats i condicions dels nostres llavis i la nostra vida. Ells esperen, sense adonar-se'n, en Crist, Crist viu i alliberador, misericordiós i guaridor. I Crist és ben a prop seu. Perquè és el qui ha mort en la creu i ha ressuscitat, el qui era mort però ara viu eternament. Hem d'obrir més i més els nostres ulls a la seva presència enmig nostre. Recordem les paraules de Jesús en l'evangeli d'avui: *Vosaltres sabeu endevinar el temps per l'aspecte de la terra i el cel, ¿i ara no endevineu quins moments esteu vivint?* El temps que vivim és el temps de Crist. Aquesta és la realitat més certa que la fe ens dona. El nostre món necessita el testimoniatge dels cristians que donin la certesa de la presència de Crist enmig del món, de Crist que allibera i salva, ara i aquí. No som testimonis ni d'una idea, ni d'una ètica, ni d'un personatge del passat i la seva causa, sinó testimonis de qui és viu enmig nostre per portar-nos la bona nova de l'Amor que no mor mai.

Encomaneu-me, germans estimats, i pregueu per tots els qui rebran la visita pastoral, perquè sigui de veritat un moment de gràcia que ens llanci a tots a ser missioners enmig dels nostres pobles i ciutats; ens encomanem a la intercessió de sant Bernat Calbó i de tots els bisbes d'aquesta diòcesi que estan en la presència de Déu. Que santa Maria, tan present en l'arxiprestat del Ter-Collacabra, sota les advocacions, entre altres, de la Gleva, de Rocaprevera, de Bellmunt, de Cabrera, del Far, intercedeixi per tots nosaltres. Amén.